

1

2018

Všetko sa to začalo v novembri. Jasne si vybavujem ťaživú oblohu, čiernu ako uhoľ, a hmlu, ktorá visela asi pol metra nad trávnikom. Vlhký puch hnijúceho lístia zmiešaný s dymom z ohňa. Akoby celá záhrada niesla na pleciach ťažobu svojho bremena. Vlastne si ani nie som istá, prečo je to tak, ale počasi vždy ako keby odrážalo pochmúrny začiatok príbehu. No možno sa až príliš snažím. Možno som mala začať tým listom. Koniec koncov ním sa celý príbeh skutočne začína. On bol katalyzátorom všetkého, čo nasledovalo.

List som hodila na kuchynský stôl a zapla rýchlovarnú kanvicu. Vedela som, že potrebujem oporu v kofeíne, než nzbieram silu ho otvoriť. Úplne som stratila chuť do jedla, no po chvíli otáľania som predsa len vsunula krajec chleba do hriankovača a opäť sa zahľadela na list. Moje meno a adresa na ňom boli napísané na stroji. Honosne pôsobiaca obálka mala sýtu krémovú farbu a bola podozrivo hrubá. Mohla som to vedieť. Odosielateľ považoval jej obsah za taký dôležitý, že som si poň musela ísť na poštu. Oprela som ju o chlebovnicu a z poličky vybrala hrnček s nápisom *Najlepšia mama na svete*. Hodila som vrecúško s čajom do hrnčeka, opäť zobrala do rúk list a začala sa ním ovievať. Naschvál som odkladala jeho

otvorenie, lebo som vedela, že keď tak urobím, môj život už nikdy nebude taký istý.

Nechala som neotvorený list na stole a s hrnčekom v ruke som prešla k oknu, predlžujúc pocit sladkej nevedomosti, koľko to len šlo. Dívala som sa do záhrady až k starému gaštanu, v ktorého tieni ešte stále parkovalo Dylanovo červeno-žlté autíčko na hranie. Jeho strechu pokrývala zelená vrstva machu, čo až tak neprekvapovalo, keďže syn na ňom už roky nejazdil. Aj pieskovisko v tvare korytnačky ešte bolo vsadené do trávnik a pod ním dávno vyschnutá tráva. Pred očami sa mi vybavilo celé Dylanovo detstvo, s láskou som spomínala na malé čajové posedenia, ktoré usporadúval pre svojich macíkov v domčeku na hranie, keď si myslel, že sa nedívam. Teraz ho nazýva budú a popiera, že by niekedy vlastnil nejakú čajovú súpravu. Tá je však bezpečne zabalená a uložená na povale, pripravená pre moje vnúčatá.

Predstavila som si Dylana samého v internátnej izbe, ako si, ponorený do kníh, šúcha unavené oči, so žalúdkom škvírkajúcim od hladu, bez istoty, čo a kedy bude najbližšie jesť. Keď sme ho tam s Ralphom prvý raz viezli, so škatuľou plnou panvíc a kuchynského náčinia, chcela som mu ju spolu s nákupom vyložiť v spoločnej kuchyni. No v chladničke už nebolo miesto na ovocie ani zeleninu, ktoré som so sebou zobrala, zaplňali ju iné veci, nevyhnutné pre život – pivo, vodka, vrečko zvädnutého šalátu. Vtedy som mala pocit, že všetky tie roky starostlivosti sú šmahom ruky preč. Tu nebude nikto, kto by sa uistil, či pije dostatočné množstvo vody alebo či si zobral svoj denný prídel vitamínov. A bolo to tak správne. Momentálne žije z pravidelného prísunu pizze, sladkostí a lacného piva z Tesca. Presviedča ma, že počas prvého semestra aj tak nikto nič nerobí. Nečudo, že je naše zdravotníctvo v takom stave.

Opláchla som hrnček v dreze a vyšla hore schodmi do Dylanovej izby. Steny boli prázdne, len kde-tu so zvyškami lepidla, ktorým si Dylan lepil plagáty na stenu. Zvalila som sa na jeho posteľ a rukou pohladila deku s logom Manchester City. Celý jeho život by sa dal merať dekami. Prvá bola svetlomodrá, s malými zajačikmi a kačičkami. Potom sme mali Teletubbies, Boba staviteľa, krátku fázu Barbie, Thunderbirds a napokon túto. Na univerzitu si ju však so sebou nevezal. Trval na tom, že si zoberie len veci pre dospelých, a vtedy som si uvedomila, že jeho detstvo je úplne a skutočne na konci.

Teraz študuje medicínu v Newcastli a ja by som naňho nemohla byť viac hrdá. Pracoval na tom tak tvrdo a vzhľadom na to, že nás jeho otec opustil, keď mal Dylan šesťnásť, bol to skoro zázrak. Je to jedna z vecí, ktorú neviem Raphovi odpustiť, no keď je vaša sekretárka v siedmom mesiaci tehotenstva s vašimi dvojčatami, dá sa urobiť niečo iné? Cítila som, ako sa ma chytá známa zatrpknutosť. S Ralphom sme sa celé roky snažili o druhé dieťa, no nebolo nám súdené. Myslím si, že som sa s tým sklamaním celkom dobre vyrovnala. Celú svoju energiu som vložila do výchovy Dylana a Ralph do spávania so svojou sekretárkou. Počas tých rokov to bol vlastne celý rad sekretárook, ktorý vyvrcholil Susie – matkou jeho dvojčiat, dievčatiek. Som si istá, že ich miluje, vždy ma však veľmi pobaví, keď si pomyslím, ako musí vo svojom veku bojovať s požiadavkami dvoch dojčiat a mladej ženy, ktorej IQ nie je oveľa vyššie ako tých detí. Prirodzene, Susie musela zanechať prácu a jeho súčasná sekretárka má modrý preliv a nosí tvídové sukne. Nemôžem si pomôcť, ale Susie musela mať prsty vo výbere svojej nasledovníčky. Ralph má teraz päťdesiatpäť, rovnako ako ja. Mal by si užívať pokojnejšie roky. Zopár golfových výletov do roka s kamarátmi, vyleštené športové auto, večer

oddych pri pohári vínka a dobrom filme. Namiesto toho musí chodiť na dovolenky, ktorých výber diktuje dostupnosť detských klubov, a vlastní veľké rodinné auto, jediné vozidlo schopné odviezť celé to príslušenstvo, ktoré potrebuje jeho rodina, kamkoľvek idú. A čo sa týka večerných chvíľ oddychu, tie sú odsúdené na dávnu spomienku. Dvojčatá sú najnáročnejšie v čase uspávania, aspoň si tak myslím. Celé večery trávi behaním s jedným alebo rovno s oboma hore-dolu schodmi, snažiac sa ich podplatiť čoraz extravagantnejšími ponukami, len aby už bol pokoj. No stále platí „Ako si ustelieš, tak budeš spať“.

Že ten list raz príde, som vedela od chvíle, keď Ralph vyšiel z našich dverí, no aj tak som sa nedokázala prinútiť otvoriť ho. Znie to pateticky, ale vedela som, že nebudem schopná čítať slová, ktoré mi oficiálne zvestujú, že nášmu manželstvu je koniec. Zatvorila som dvere Dylanovej izby a vrátila sa dole, s náhlou dychtivou túžbou mať to už za sebou. Zobrala som list do rúk a prstom prešla popod záklopku. Papier vnútri mal rovnakú sýtu krémovú farbu ako obálka. Zložila som si okuliare z vrchu hlavy, založila ich na oči a začala som čítať: „Vážená pani Richardsová...“ Kým som dočítala, ledva som sa udržala na nohách. Ten list ani náhodou nebol od Ralphovho právnika.